

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

I. ÚS 394/2018-15

Ústavný súd Slovenskej republiky na neverejnom zasadnutí senátu 14. novembra 2018 predbežne prerokoval sťažnosť [REDACTED]
[REDACTED], zastúpeného advokátom Mgr. Petrom Odehnalom, Hlavná 42, Trnava, vo veci namietaného porušenia základných práv podľa čl. 17 ods. 1, 2 a 5 a čl. 50 ods. 3 Ústavy Slovenskej republiky a práv podľa čl. 5 ods. 1, 3 a 4 a čl. 6 ods. 3 písm. b) a c) Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd postupom Okresného súdu Galanta v konaní vedenom pod sp. zn. 9 Tp 59/2018 a jeho uznesením z 25. júla 2018 a postupom Krajského súdu v Trnave v konaní vedenom pod sp. zn. 5 Tpo 66/2018 a jeho uznesením z 9. augusta 2018 a namietaného porušenia základných práv podľa čl. 17 ods. 1, 2 a 5 Ústavy Slovenskej republiky a práv podľa čl. 5 ods. 1, 3 a 4 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd postupom Okresného súdu Galanta v konaní vedenom pod sp. zn. 31 T 123/2018 a jeho uznesením z 22. augusta 2018 a postupom Krajského súdu v Trnave v konaní vedenom pod sp. zn. 5 Tos 142/2018 a jeho uznesením zo 6. septembra 2018 a takto

r o z h o d o l :

Sťažnosť [REDACTED] o d m i e t a .

O d ô v o d n e n i e :

I.

1. Ústavnému súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) bola 9. októbra 2018 doručená sťažnosť [REDACTED] (ďalej len „sťažovateľ“), ktorou namieta porušenie základných práv podľa čl. 17 ods. 1, 2 a 5 a čl. 50 ods. 3 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“) a práv podľa čl. 5 ods. 1, 3 a 4 a čl. 6 ods. 3 písm. b) a c) Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dohovor“) postupom Okresného súdu Galanta (ďalej len „okresný súd“) v konaní vedenom pod sp. zn. 9 Tp 59/2018 a jeho uznesením z 25. júla 2018 (ďalej len „napadnuté uznesenie okresného súdu o predĺžení lehoty väzby“) a postupom Krajského súdu v Trnave (ďalej len „krajský súd“) v konaní vedenom pod sp. zn. 5 Tpo 66/2018 a jeho uznesením z 9. augusta 2018 (ďalej len „napadnuté uznesenie krajského súdu z 9. augusta 2018“) a namietaného porušenia základných práv podľa čl. 17 ods. 1, 2 a 5 ústavy a práv podľa čl. 5 ods. 1, 3 a 4 dohovoru postupom okresného súdu v konaní vedenom pod sp. zn. 31 T 123/2018 a jeho uznesením z 22. augusta 2018 (ďalej len „napadnuté uznesenie okresného súdu o ponechaní vo väzbe“) a postupom krajského súdu v konaní vedenom pod sp. zn. 5 Tos 142/2018 a jeho uznesením zo 6. septembra 2018 (ďalej len „napadnuté uznesenie krajského súdu zo 6. septembra 2018“).

2. Zo sťažnosti a z jej príloh vyplýva, že sťažovateľovi bolo uznesením vyšetrovateľa odboru kriminálnej polície Krajského riaditeľstva Policajného zboru v Trnave z 22. januára 2018 vznesené obvinenie za obzvlášť závažný zločin nedovolenej výroby omamných a psychotropných látok, jedov alebo prekurzorov, ich držanie a obchodovanie s nimi spolupáchatelstvom podľa § 20 k § 172 ods. 1 písm. c) a d) a ods. 2 písm. c) Trestného zákona s poukazom na § 138 písm. b) Trestného zákona a v zmysle § 37 ods. 1 písm. c) mu bol ustanovený obhajca.

3. Uznesením sudcu pre prípravné konanie z 24. januára 2018 v spojení s uznesením krajského súdu z 20. februára 2018 bol sťažovateľ vzatý do väzby z dôvodu podľa § 71

ods. 1 písm. c) Trestného poriadku s tým, že väzba sa započítava od 21. januára 2018. Napadnutým uznesením okresného súdu o predĺžení lehoty väzby v spojení s napadnutým uznesením krajského súdu z 9. augusta 2018 mu bola lehota väzby v prípravnom konaní predĺžená do 10. septembra 2018, pričom medzitým, t. j. 31. júla 2018, bola na okresný súd podaná obžaloba Okresnej prokuratúry Galanta (ďalej len „okresná prokuratúra“), na základe ktorej je sťažovateľ stíhaný v konaní pred súdom pri nezmenenej právnej kvalifikácii skutku. Napadnutým uznesením okresného súdu o ponechaní vo väzbe v spojení s napadnutým uznesením krajského súdu zo 6. septembra 2018 bol sťažovateľ ponechaný vo väzbe podľa § 238 ods. 3 Trestného poriadku.

4. Sťažovateľ vidí porušenie označených práv v tom, že v konaní o predĺžení lehoty väzby bol z Ústavu na výkon väzby [REDAKOVANÉ] (ďalej len „ústav“) eskortovaný na výsluch, ktorý sa konal na okresnom súde 25. júla 2018. Na výsluch sa však nedostavil jeho obhajca, pretože nebol o tomto úkone vopred vyrozumieť a zároveň mu nebol vopred doručený návrh prokurátora na predĺženie lehoty väzby. Sťažovateľ v tejto súvislosti poukázal na § 72 ods. 2 Trestného poriadku, podľa ktorého „o čase a mieste výsluchu sa vhodným spôsobom upovedomí prokurátor, obvinený a jeho obhajca, ak je dosiahnuteľný“. Z uvedeného zákonného ustanovenia možno vyvodit', že upovedomenie o výsluchu musí predchádzať výsluchu.

5. Ustanovenému obhajcovi sťažovateľa boli 31. júla 2018 prostredníctvom poštovej prepravy doručené viaceré listiny z okresného súdu, a to upovedomenie o tom, že 25. júla 2018 sa vykoná výsluch sťažovateľa v súvislosti s rozhodovaním o návrhu na predĺženie lehoty väzby, návrh na predĺženie lehoty väzby podaný okresnou prokuratúrou a napadnuté uznesenie okresného súdu o predĺžení lehoty väzby do 10. septembra 2018. Sťažovateľ túto skutočnosť preukázal poštovou obálkou a výtlačkom z internetovej služby sledovania zásielok, z ktorej okrem dňa doručenia vyplýva aj čas podania zásielky, z ktorého je zrejmé, že bola podaná až po vykonaní sťažovateľovho výsluchu a po vydaní rozhodnutia. Týmto postupom okresného súdu bolo podľa názoru sťažovateľa porušené jeho právo brániť sa prostredníctvom obhajcu proti ďalšiemu pozbaveniu osobnej slobody predĺžením lehoty

väzby. Sťažovateľ bol pozbavený osobnej slobody bez dodržania zákonného postupu upraveného v § 72 ods. 2 Trestného poriadku, čím boli porušené ním označené práva.

6. Sťažovateľ je toho názoru, že hlavným cieľom čl. 6 ods. 3 písm. b) a c) dohovoru je zabezpečiť v trestných veciach spravodlivý proces pred súdom príslušným rozhodnúť o oprávnenosti obvinenia, ale z toho nemožno vyvodiť, že uvedený článok sa nezaujíma o štádium prípravného konania. Nerešpektovanie práva na obhajobu pri rozhodovaní o predĺžení lehoty väzby predstavuje vážne porušenie spravodlivosti celého procesu. Z uvedeného článku možno vyvodiť právo reálne sa zúčastniť procesu a v spojení so skutočnosťou, že sťažovateľ má ustanoveného obhajcu, možnosť reálne sa zúčastniť procesu musí byť daná aj obhajcovi.

7. Proti napadnutému uzneseniu okresného súdu o predĺžení lehoty väzby podal sťažovateľ bezprostredne po vyhlásení sťažnosti, pričom jeho obhajca ju odôvodnil písomným podaním z 1. augusta 2018 doručeným okresnému súdu elektronickou poštou ten istý deň, čo bolo preukázané predložením sťažnosti a elektronickej doručky. V podanej sťažnosti namietal viaceré skutočnosti proti predĺženiu lehoty väzby, jednou z nich bola aj námietka, že obhajca nebol upovedomený o sťažovateľovom výsluchu. Sťažovateľ v sťažnosti navrhol, aby sťažnostný súd zrušil prvostupňové rozhodnutie a zamietol návrh na predĺženie lehoty väzby. Napadnutým uznesením krajského súdu z 9. augusta 2018 bola jeho sťažnosť zamietnutá. Sťažovateľ v danej súvislosti poukázal na skutočnosť, že v tomto uznesení nie je žiadna zmienka o odôvodnení sťažnosti. Krajský súd sa vysporiadal s námietkami ostatných troch obvinených osôb, no s námietkami sťažovateľa, ktoré uplatnil v odôvodnení sťažnosti, sa nevysporiadal.

8. Z uvedeného je podľa názoru sťažovateľa zrejmé, že krajský súd v čase rozhodovania o jeho sťažnosti z jemu neznámeho dôvodu nemal k dispozícii písomné odôvodnenie sťažnosti, hoci toto bolo doručené elektronickejšou krajskému súdu 1. augusta 2018. Bolo povinnosťou okresného súdu spis zaslať krajskému súdu tak, aby tento mohol pri rozhodovaní o sťažnosti brať do úvahy aj jeho argumenty vyslovené v sťažnosti. Sťažovateľ sťažnosť odôvodnil prostredníctvom obhajcu ihneď potom, ako mu bolo

doručené prvostupňové rozhodnutie. Medzi doručením odôvodnenia sťažnosti a rozhodovaním sťažnostného súdu bol dostatočný časový predstih (8 dní), teda z časového hľadiska nič nebránilo tomu, aby odôvodnenie sťažnosti bolo sťažnostnému súdu predložené včas. Sťažovateľ zhodnotil, že bez ohľadu na to, či sa porušenia jeho práv dopustil okresný súd tým, že písomné odôvodnenie sťažnosti doručenej v značnom časovom predstihu pred rozhodovaním krajského súdu nepredložil, alebo či sa porušenia jeho práv dopustil krajský súd, je isté, že následok tohto porušenia sa prejavil v napadnutom uznesení krajského súdu z 9. augusta 2018.

9. Sťažovateľ považuje postup okresného súdu a postup krajského súdu pri rozhodovaní o jeho sťažnosti za postup porušujúci označené práva, keďže krajský súd sa vo svojom rozhodnutí vôbec nezaoberal jeho argumentáciou v odôvodnení sťažnosti a odoprel mu právo dostať odpoveď na jeho argumenty proti väzbe. Sťažovateľ je toho názoru, že ako osoba väzobne stíhaná má právo na preskúmanie procesných a hmotných podmienok, ktoré sú potrebné na zákonnosť väzby v zmysle dohovoru, pričom požiadavka preskúmania hmotných podmienok znamená povinnosť preskúmať okolnosti svedčiace pre a proti väzbe a rozhodnúť, či sú dané dôvody opodstatňujúce väzbu, ako aj prepustiť osobu na slobodu, pokiaľ také dôvody neexistujú. Odôvodnenie napadnutého uznesenia krajského súdu je tak z hľadiska § 176 ods. 2 Trestného poriadku nepreskúmateľné.

10. Sťažovateľ v sťažnosti rovnako namieta aj vecnú nesprávnosť napadnutých rozhodnutí o predĺžení lehoty väzby v prípravnom konaní, a to v súvislosti s tým, že vo vyšetrovaní boli od vzatia do väzby značné prietahy na strane vyšetrovateľa. Podľa sťažovateľa rovnako napadnuté uznesenie okresného súdu 25. júla 2018 vychádza z nesprávneho tvrdenia, že v prípravnom konaní neboli spôsobené také prietahy zo strany orgánov činných v trestnom konaní, ktoré by spôsobovali zánik účelu väzby u obvinených, teda aj osoby sťažovateľa. Na ospravedlnenie nečinnosti vyšetrovateľa, ktorú sťažovateľ namieta počas celého prípravného konania, sa uvádzajú irelevantné tvrdenia o čakaní na znalecké posudky, o naplánovanom úkone oboznámenia s výsledkami vyšetrovania, o tom, že podanie mimoriadneho opravného prostriedku proti uzneseniu o vznesení obvinenia bráni riadnemu a včasnému postupu vo vyšetrovaní a podobne. Keďže s poukazom na

neprítomnosť obhajcu z dôvodu nevyrozumienia o úkone sa sťažovateľ na prvom stupni nemohol riadne účinne brániť, námietky týkajúce sa priet'ahov v tomto konaní uplatnil v odôvodnení sťažnosti proti prvostupňovému rozhodnutiu.

11. Citujúc relevantné argumenty uvedené v sťažnosti sťažovateľ opakovane zhodnotil, že sťažnostný súd sa s týmito námietkami nevysporiadal. Zároveň poukázal na to, že podľa jeho názoru vyšetrovateľ v prípravnom konaní nepostupoval urýchlene a prednostne tak, ako to vyžaduje § 2 ods. 6 Trestného poriadku. V konaní o predĺžení lehoty väzby mala byť táto okolnosť zohľadnená, pretože predĺženie lehoty väzby je podľa § 76 ods. 3 Trestného poriadku možné iba vtedy, ak nebolo možné pre obťažnosť veci alebo z iných závažných dôvodov trestné stíhanie skončiť. V sťažovateľovom prípade nejde o takúto situáciu. Naopak, je na mieste uviesť, že trestné stíhanie v prípravnom konaní neskončilo z dôvodu nečinnosti vyšetrovateľa.

12. Porušenie označených práv sťažovateľ namieta aj v uzneseniach okresného súdu a krajského súdu v súvislosti s jeho ponechaním vo väzbe, keďže v konaní o ponechaní vo väzbe na neverejnom zasadnutí na okresnom súde 22. augusta 2018 namietal rôzne skutkové a právne skutočnosti proti ponechaniu vo väzbe. Jednou z týchto námietok bolo aj porušenie jeho práv v predchádzajúcom konaní o predĺžení lehoty väzby. Okresný súd námietkam nevyhovел a rozhodol napadnutým uznesením tak, že ho ponechal vo väzbe. V odôvodnení uznesenia okresný súd k jeho námietkam uviedol, že *„k tomu sa súd nevie vyjadriť...“*. Sťažovateľ tieto argumenty opakovane predostrel aj v sťažnosti smerujúcej proti napadnutému uzneseniu okresného súdu o jeho ponechaní vo väzbe, na tieto námietky však dostal v napadnutom uznesení krajského súdu iba procesnú a formálnu odpoveď spočívajúcu v tom, že konanie o predĺžení lehoty väzby je právoplatne skončené a sťažnostný súd v konaní o ponechaní vo väzbe tento stav nemôže zmeniť. Z uvedených odpovedí okresného súdu a krajského súdu vyplýva, že žiadny z nich sa vo svojom rozhodnutí o ponechaní vo väzbe nevyjadril k jeho námietke týkajúcej sa predchádzajúceho konania a rozhodnutia o predĺžení lehoty väzby. Zároveň však tieto isté súdy v konaní o predĺžení lehoty väzby znemožnili riadne uplatňovanie jeho práv.

13. Sťažovateľ je toho názoru, že okresný súd ani krajský súd v konaní o ponechaní vo väzbe síce nemohol revidovať právoplatné rozhodnutie o predĺžení lehoty väzby, ale porušenie jeho práva na osobnú slobodu založené rozhodnutiami vydanými v predchádzajúcom konaní o väzbe mohli aspoň čiastočne napraviť tým, že rozhodnú o jeho neponechaní vo väzbe a z väzby ho prepustia. Sťažovateľ vidí porušenie označených práv v konaní o ponechaní vo väzbe najmä v tom, že napadnuté rozhodnutia v tomto konaní nadväzujú na protiprávne rozhodnutia o predĺžení lehoty väzby, teda zakladajú ďalšiu kontinuitu porušovania jeho osobnej slobody.

14. Vzhľadom na uvedené sťažovateľ žiadal, aby ústavný súd po prijatí jeho sťažnosti na ďalšie konanie vo veci samej takto rozhodol:

„1. Právo sťažovateľa podľa čl. 17 ods. 1, ods. 2, ods. 5 Ústavy Slovenskej republiky, podľa čl. 5 ods. 1, ods. 3, ods. 4 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd, podľa Čl. 50 ods. 3 Ústavy Slovenskej republiky a podľa Čl. 6 ods. 3 písm. b), písm. c) Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd postupom Krajského súdu v Trnave v konaní sp. zn. 5Tpo/66/2018 a jeho rozhodnutím zo dňa 9. 8. 2018, č. k. 5 Tpo/66/2018-67 porušené bolo.

2. Právo sťažovateľa podľa čl. 17 ods. 1, ods. 2, ods. 5 Ústavy Slovenskej republiky, podľa čl. 5 ods. 1, ods. 3, ods. 4 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd, podľa Čl. 50 ods. 3 Ústavy Slovenskej republiky a podľa Čl. 6 ods. 3 písm. b), písm. c) Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd postupom Okresného súdu Galanta v konaní sp. zn. 9Tp/59/2018 a jeho rozhodnutím zo dňa 25. 7. 2018, č. k. 9Tp/59/2018-46 porušené bolo.

3. Právo sťažovateľa podľa čl. 17 ods. 1, ods. 2, ods. 5 Ústavy Slovenskej republiky, podľa čl. 5 ods. 1, ods. 3, ods. 4 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd, postupom Krajského súdu v Trnave v konaní sp. zn. 5Tos 142/2018 a jeho rozhodnutím zo dňa 6. 9. 2018, č. k. 5Tos/142/2018-498 porušené bolo.

4. Právo sťažovateľa podľa čl. 17 ods. 1, ods. 2, ods. 5 Ústavy Slovenskej republiky, podľa čl. 5 ods. 1, ods. 3, ods. 4 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd, postupom Okresného súdu Galanta v konaní sp. zn. 31 T/123/2018 a jeho rozhodnutím zo dňa 22. 8. 2018, č. k. 31 T/123/2018-445 porušené bolo.

5. *Uznesenie Krajského súdu v Trnave zo dňa 9. 8. 2018. č. k. 5Tpo/66/2018-67, uznesenie Okresného súdu Galanta zo dňa 25. 7. 2018. č. k. 9Tp/59/2018-46, uznesenie Krajského súdu v Trnave zo dňa 6. 9. 2018, č. k. 5Tos/142/2018-498, uznesenie Okresného súdu Galanta zo dňa 22. 8. 2018. č. k. 31 T/123/2018-445 sa zrušujú.*

6. *Sťažovateľ sa bezodkladne prepúšťa z väzby.*

7. *Sťažovateľovi sa priznáva primerané zadosťučinenie v sume 4.000,- €..., ktoré sú Krajský súd v Trnave v sume 2.000,- € a Okresný súd Galanta v sume 2.000,- € povinní zaplatiť mu do dvoch mesiacov od právoplatnosti tohto nálezu.*

8. *Krajský súd v Trnave a Okresný súd Galanta sú povinní nahradiť sťažovateľovi spoločne a nerozdielne trovy právneho zastúpenia v sume 286,42 €... na účet jeho právneho zástupcu, do dvoch mesiacov od právoplatnosti tohto nálezu.“*

II.

15. Podľa čl. 127 ods. 1 ústavy ústavný súd rozhoduje o sťažnostiach fyzických osôb alebo právnických osôb, ak namietajú porušenie svojich základných práv alebo slobôd, alebo ľudských práv a základných slobôd vyplývajúcich z medzinárodnej zmluvy, ktorú Slovenská republika ratifikovala a bola vyhlásená spôsobom ustanoveným zákonom, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd.

16. Podľa § 25 ods. 1 zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 38/1993 Z. z. o organizácii Ústavného súdu Slovenskej republiky, o konaní pred ním a o postavení jeho sudcov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“) ústavný súd návrh predbežne prerokuje na neverejnom zasadnutí bez prítomnosti navrhovateľa, ak tento zákon neustanovuje inak.

17. Podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde návrhy vo veciach, na ktorých prerokovanie nemá ústavný súd právomoc, návrhy, ktoré nemajú náležitosti predpísané zákonom, neprípustné návrhy alebo návrhy podané niekým zjavne neoprávneným, ako aj návrhy podané oneskorene môže ústavný súd na predbežnom prerokovaní odmietnuť uznesením bez ústneho pojednávania. Ústavný súd môže odmietnuť aj návrh, ktorý je

zjavne neopodstatnený. Ak ústavný súd navrhovateľa na také nedostatky upozornil, uznesenie sa nemusí odôvodniť.

K namietanému porušeniu označených práv uzneseniami okresného súdu

18. Z citovaného čl. 127 ods. 1 ústavy je zrejmé, že právomoc ústavného súdu rozhodovať o sťažnostiach fyzických osôb alebo právnických osôb, ak namietajú porušenie svojich základných práv alebo slobôd, je založená na základe princípu subsidiarity. Subsidiarita právomoci ústavného súdu znamená, že ak ústavný súd pri predbežnom prerokovaní sťažnosti zistí, že sťažovateľ sa môže domôcť ochrany svojho základného práva alebo slobody využitím jemu dostupných a aj účinných právnych prostriedkov pred iným orgánom verejnej moci, odmietne takúto sťažnosť z dôvodu nedostatku svojej právomoci na jej prerokovanie (mutatis mutandis napr. I. ÚS 103/02, I. ÚS 269/06). Na základe už uvedeného je zrejmé, že v konaní o sťažnosti podľa čl. 127 ods. 1 ústavy prislúcha ústavnému súdu právomoc zaoberať sa namietaným porušením základného práva alebo slobody za predpokladu, že právna úprava takémuto právu neposkytuje účinnú ochranu (mutatis mutandis I. ÚS 78/99). Podstatou účinnej ochrany základných práv a slobôd sťažovateľa je okrem iného aj opravný prostriedok, ktorý má fyzická osoba alebo právnická osoba k dispozícii vo vzťahu k základnému právu alebo slobode, porušenie ktorých sa namieta, a ktorý jej umožňuje odstrániť ten stav, v ktorom vidí porušenie svojho základného práva alebo slobody (I. ÚS 36/96).

19. Zo sťažnosti vyplýva, že sťažovateľ využil svoje právo podať sťažnosť proti napadnutým uzneseniam okresného súdu, o ktorých bol oprávnený rozhodnúť krajský súd. Z toho vyplýva, že sťažovateľ v uvedených prípadoch využil účinný právny prostriedok na ochranu svojho základného práva, a teda právomoc ústavného súdu je v týchto prípadoch vylúčená.

20. Nadväzujúc na uvedené ústavný súd konštatuje, že vo vzťahu k častiam sťažnosti smerujúcim proti uzneseniam okresného súdu je preto daný dôvod na odmietnutie sťažnosti

pre nedostatok právomoci ústavného súdu, keďže preskúmanie týchto uznesení bolo v právomoci krajského súdu v rámci odvolacích konaní.

K namietanému porušeniu označených práv napadnutým uznesením krajského súdu z 9. augusta 2018

21. Predmetom ďalšej časti sťažnosti je namietané porušenie základných práv na osobnú slobodu zaručených v čl. 17 ods. 1, 2 a 5 ústavy a práva na slobodu zaručeného v čl. 5 ods. 1, 3 a 4 dohovoru, práva podľa čl. 50 ods. 3 ústavy a podľa čl. 6 ods. 3 písm. b) a c) dohovoru napadnutým uznesením krajského súdu z 9. augusta 2018, ku ktorému malo dôjsť nezohľadnením argumentácie uvedenej sťažovateľom v sťažnosti spočívajúcej v neúčasti obhajcu sťažovateľa na jeho výsluchu uskutočnenom 25. júla 2018, ktorá bola spôsobená neoznámením tejto skutočnosti okresným súdom ustanovenému obhajcovi.

22. Keďže nosným argumentom sťažnosti sťažovateľa bola skutočnosť, že sťažovateľov obhajca nemal byť v konaní o predĺžení lehoty väzby vyrozumený o výsluchu, ktorý sa konal 25. júla 2018 a na základe ktorého mala byť sťažovateľovi predĺžená lehota väzby, ústavný súd si preto vyžiadal príslušný trestný spis okresného súdu sp. zn. 9 Tp 59/2018. Po preskúmaní relevantnej spisovej dokumentácie bolo zistené, že sťažovateľovmu právnomu zástupcovi [REDACTED] bolo zaslané upovedomenie o konaní výsluchu, ako aj návrh na predĺženie lehoty väzby 20. júla 2018, teda 5 dní pred konaním výsluchu, elektronicky prostredníctvom Ústredného portálu verejnej správy. Daná skutočnosť je v trestnom spise zdokladovaná potvrdením o prijatí správy, z obsahu ktorého je zrejmé, že predmetné dokumenty boli prijaté 20. júla 2018 o 9.11 h (č. listu 18 trestného spisu).

23. Keďže nebolo preukázané tvrdenie sťažovateľa uvedené v jeho ústavnej sťažnosti (o nedoručení oznámenia o výsluchu jeho obhajcovi), ústavný súd konštatuje, že medzi namietaným porušením označených práv a postupom krajského súdu spočívajúcim v nezohľadnení danej skutočnosti tak absentuje príčinná súvislosť.

24. Ústavný súd sa následne zaoberal posúdením ústavnosti sťažovateľom označených práv, ku ktorým malo dôjsť vecnou nesprávnosťou napadnutého uznesenia krajského súdu. Ústavný súd v tejto súvislosti považuje za potrebné uviesť, že mu ako nezávislému súdnemu orgánu ochrany ústavnosti neprislúcha, aby v rámci konania o ústavnej sťažnosti posudzoval či dokonca skúmal existenciu dôvodov väzby sťažovateľa alebo akéhokoľvek iného obvineného. To prislúcha zásadne všeobecným súdom. Rovnako tak pripomína, že jeho úlohou ako nezávislého súdneho orgánu ochrany ústavnosti (čl. 124 ústavy) nie je konať ako súd tretej alebo štvrtej inštancie, ale preskúmať zlučiteľnosť opatrenia, ktorým je jednotlivец pozbavený slobody, s ústavou alebo medzinárodnou zmluvou o ľudských právach a základných slobodách (I. ÚS 165/02, III. ÚS 324/2016).

25. Ústavný súd v zmysle svojej ustálenej judikatúry ďalej zdôrazňuje, že väzba je najzávažnejším zásahom do osobnej slobody a do práv obvineného. Keďže ide o najzávažnejší zásah, vyžaduje po celý čas súdnu kontrolu jej ústavnosti a zákonnosti (mutatis mutandis III. ÚS 26/01). Je výsostným právom, ale aj povinnosťou všeobecného súdu skúmať všetky okolnosti spôsobilé vyvrátiť alebo potvrdiť existenciu skutočného verejného záujmu odôvodňujúceho so zreteľom na prezumpciu nevinu výnimku z pravidla rešpektovania osobnej slobody a uviesť ich v rozhodnutiach o väzbe (Toth c. Rakúsko z 12. 12. 1991). Ústavný súd už vo viacerých svojich rozhodnutiach zdôraznil, že jeho právomoc na rozhodovanie vo väzobných veciach predpokladá výlučne skúmanie toho, či sa v konaní pred väzobnými súdmi dodržali ústavno-procesné princípy takého obmedzenia osobnej slobody, akým je väzba obvineného (II. ÚS 76/02, IV. ÚS 83/03, IV. ÚS 171/03).

26. Skutkové a právne závery všeobecného súdu môžu byť predmetom kontroly zo strany ústavného súdu len vtedy, ak by vyvedené závery boli zjavne neodôvodnené alebo arbitrárne, a tak z ústavného hľadiska neospravedlňiteľné a neudržateľné, a zároveň by mali za následok porušenie základného práva alebo slobody (mutatis mutandis I. ÚS 13/00, I. ÚS 17/01, III. ÚS 268/05).

27. Ústavný súd vo svojej judikatúre k čl. 17 ods. 2 ústavy uviedol, že vo vzťahu k väzbe obsahuje také práva, akými sú napríklad právo byť vo väzbe len zo zákonného

dôvodu a na základe rozhodnutia sudcu alebo súdu, právo podať návrh na konanie, v ktorom by súd neodkladne alebo urýchlene rozhodol o zákonnosti väzby a nariadil prepustenie, ak je táto nezákonná, právo nebyť vo väzbe dlhšie ako po nevyhnutnú, resp. primeranú dobu alebo byť prepustený počas konania, pričom prepustenie môže byť podmienené zárukou (III. ÚS 7/00, I. ÚS 100/04). Z čl. 17 ods. 2 ústavy vyplýva neodmysliteľná súvislosť medzi väzobným dôvodom uvedeným v zákone a rozhodnutím sudcu alebo súdu, a to nielen pri rozhodnutiach o vzatí do väzby, ale aj počas ďalšieho trvania väzby. Zákonnosť väzby je zároveň determinovaná aj skutkovými okolnosťami, ktoré by svojou podstatou mali dať ratio decidendi (nosné dôvody) na uplatnenie vhodného zákonného ustanovenia. S touto konštatáciou úzko súvisí aj obsah základného práva podľa čl. 17 ods. 5 ústavy, z ktorého vyplýva oprávnenie konkrétnej osoby na preskúmanie okolností svedčiacich za a proti väzbe, ale zároveň aj povinnosť súdu rozhodnúť na základe konkrétnych skutočností, a nie na základe abstraktnej úvahy (obdobne III. ÚS 271/07).

28. Podľa názoru ústavného súdu krajský súd dostatočne odôvodnil dôvody, pre ktoré sťažnosť sťažovateľa proti napadnutému uzneseniu okresného súdu zamietol. Odôvodnenie uznesenia krajského súdu umožňuje ústavnému súdu urobiť záver, že všeobecné súdy sa náležite vysporiadali s formálnymi a materiálnymi dôvodmi väzby sťažovateľa, dostatočným spôsobom ich preukázali a zdôvodnili, a preto spĺňajú zákonné požiadavky na odôvodnenie uznesenia o predĺžení lehoty väzby, resp. o sťažnosti proti nemu. Ústavný súd z uznesenia krajského súdu a jeho postupu nezistil nič, čo by ho robilo ústavne neakceptovateľným, a teda vyžadujúcim korekciu zo strany ústavného súdu.

29. V nadväznosti na uvedené závery ústavný súd odmietol sťažnosť sťažovateľa v tejto časti podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde ako zjavne neopodstatnenú.

K namietanému porušeniu označených práv napadnutým uznesením krajského súdu zo 6. septembra 2018

30. Ústavný súd napokon preskúmal namietané porušenie označených práv aj napadnutým uznesením krajského súdu zo 6. septembra 2018, ktorým rozhodol o sťažnosti

smerujúcej proti uzneseniu okresného súdu o ponechaní sťažovateľa vo väzbe. Ústavný súd v tejto súvislosti konštatuje, že na základe argumentácie sťažovateľa krajský súd v konaní o ponechaní sťažovateľa vo väzbe mal pokračovať v konaní, v dôsledku ktorého malo dôjsť k porušeniu ním označených práv.

31. Ústavný súd pripomína, že tvrdenie sťažovateľa o neupovedomení jeho obhajcu o konaní výsluchu nebolo preukázané. Z uvedeného je zrejmé, že krajský súd nemohol v konaní o ponechaní sťažovateľa vo väzbe pokračovať v akomkoľvek „protiprávnom konaní“, a rovnako absentuje príčinná súvislosť medzi namietaným porušením označených práv a napadnutým uznesením krajského súdu zo 6. septembra 2018, ako aj postupom, ktorý predchádzal jeho vydaniu.

32. Ústavný súd opakovane poukazuje na svoje právne závery týkajúce sa jeho ústavných zásahov v súvislosti s väzbou, ktoré uviedol v bodoch 21 až 29 tohto uznesenia. Ústavný súd v tejto súvislosti konštatuje, že sa nevzťahujú len na rozhodovanie o predĺžení lehoty väzby, ale aj o rozhodovaní o ponechaní vo väzbe.

33. Ďalšia námietka sťažovateľa uvedená v jeho sťažnosti vo vzťahu k jeho ponechaniu vo väzbe nadväzovala na prípadné konštatovanie ústavného súdu o porušení označených práv v konaní o predĺžení lehoty väzby. Ústavný súd však pripomína, že porušenie označených práv v konaní o predĺžení lehoty väzby nezistil (body 21 až 29 tohto uznesenia).

34. Vychádzajúc z uvedeného ústavný súd argumentáciu sťažovateľa nevyhodnotil ako spôsobilú spochybniť ústavnú udržateľnosť napadnutého uznesenia krajského súdu zo 6. septembra 2018 a nezistil, že by posudzované uznesenie bolo svojvoľné či nedostatočne odôvodnené, a tým mohlo zakladať dôvod na akýkoľvek zásah ústavného súdu.

35. Vzhľadom na uvedené ústavný súd odmietol ako zjavne neopodstatnenú aj sťažnosť sťažovateľa v časti smerujúcej proti napadnutému uzneseniu krajského súdu zo 6. septembra 2018.

36. Vzhľadom na odmietnutie sťažnosti ako celku sa ústavný súd ďalšími požiadavkami sťažovateľa nezaoberal, keďže ich posudzovanie predpokladá konštatovanie porušenia označených práv.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 14. novembra 2018